

ali ka-li. Na to pa nalij liter mleka ter pri-
stavi lonec k ognju. Nekaj ur se to kuha in
potem se vzame od ognja ter se čebulj izžme.
Ko se razhladi mleko, vlije se v par flaš. Teje
treba dobro zadelati in tako je zdravilo gotovo
in drži se, kakor smo že rekli, delj časa.

Ako se pokaže potlej kedaj vjed pri konji,
vlije se mu pol flaše zdravila skozi gobec. Ko-
nja pa riblji med tem s slamo, ne z mokro, am-
pak s suho, dokler ne postane koža prav gorka,
potem pa ga zavij v volnene odeje. V onih kra-
jih, kjer je to zdravilo že zdaj v navadi, se
zatrjuje, da pomaga že v prvo in to v prav
malem času. Ko bi pa vse eno še ne izdalo,
treba je za kake tri ure iz nova dati konju
zdravilo in mu še enkrat ribati život, da po-
stane gorak. To bi bilo v resnici lahko zdra-
vilo; če ga potrdi izkušnja, prihrani se konju
velikokrat mučenje, kakor je pri doslenjih zdra-
vilih v navadi, gospodarjem pa veliko strahu,
da ne izgubé drage živali.

Sejmovi. Dne 4. avgusta v Št. Ilji pri
Šoštanji in na sv. Gorah. Dne 6. avgusta pri
sv. Janži za Arvežem, na Loki, v Lembergu,
na Ptuji in pri Mariji Snežni.

Dopisi.

Iz Ormoža. (Cesarjeva svečanost.)
Naša čitalnica priredi dne 12. avgusta l. leta
veliko svečanost povodom 40-letnice presvitlega
cesarja po mičnem in obširnem vsporedu. Le-ta
se dobi že sedaj v čitalnici. Mi opozarjamo vse
prebivalce ormoškega okraja, da se te svečano-
sti v obilnem številu vdeležijo, da pokažejo svojo
udanost do presvitlega našega cesarja, ki ljubi
vse narode, in ki je zaukazal svojim prvim sve-
tovalcem in ministrom „Naredite mir med mo-
jimi narodi“. Torej prebivalci Ormoškega okraja
na svidanje, dne 12. avgusta 1888 v ogromnem
številu.

Iz Ormoža. (Odgovor.) Dne 23. julija
1888 smo prejeli naslednji dopis a ni bilo pro-
stora več za štv. 30, torej pa naj sledi sedaj!
Gledé na „pojasnilo“ Martinčevo in „po-
pravek“ Gedliczkin izrekam to-le: Resnično
je to, da je g. Martine izrekel, da ima pismo
od g. Gedliczke, katero bode on (Gedliczka)
sam prebral. Proti koncu čitanja pa je rekel
g. Gedliczka: „Da so požarni brambovci bolj
z Nemci združeni in da naj držijo z Nemci ter
pri mestni volitvi naj oddamo na nemški strani
svoje glasove“. Na to je terjal, naj bi vsi vstali
in „gut heil“ vpili. Vsi so vstali, razun mene;
kričati so začeli: „Kovačič sedi!“ Jaz pa sem
rekel: „Jaz sem Slovenec in ostanem Slovenec
kot skala“. Gospod Martine mi je potem, ko se
je krik in šum vlegel, besedo dal, na kar sem
rekel, da je požarna bramba prostovoljna ne

gledé, ali je kdo poleg Nemec, Madjar, Hrvat
ali Slovenec. Na to je še večji krik nastal in
požarni stotnik mi pravi, naj jutri k njemu
pridem s karto, da izstopim. Jaz pa sem od-
govoril, da jutri ne pridem in da takoj izsto-
pim. K malu potem sem društvo zapustil. To
potrjujem vsekdar in pred vsem svetom.

Ivan Kovačič, mestjan.

Ivan Vertnik, svedok. Alojzij Mikl, svedok.

K temu še dostavljam jaz podpisani, da
mi je drugi mestjan J. K., ki je bil takrat v
kavarni navzoč, pravil ta slučaj ter mi ga na-
tanjko tako popisal, kakor je bil v „Slov. Go-
spodarju“ štv. 27. popisan ter pristavil: „Res
grdo so ga (g. Kovačiča) imeli. Meni je bilo
tako težko, da sem takoj odšel!“ Kje je laž
in kje je resnica?

Ivan Vertnik.

Ta popravek ali pojasnilo pošljem Vam, ča-
stiti g. urednik, brez § 19. tiskovne postave,
katerega naši posili-nemci. ne da bi ga kedaj
čitali ali poznali tako radi imajo in ljubijo, da
se sploh na njega opirajo. Iz izjave g. Kova-
čiča, ki pa bode obširnejša šla na drugo me-
sto, kamor sliši, pa lahko bralci „Slov. Gosp.“
razvidijo, kako naši nasprotniki ljubijo resnico.
Pa saj star slovenski prigovor pravi: „Kdor
z lažjo okrog meče, je sam lažnjivec“. To je
tudi tukaj na mestu. Dopis v „Slov. Gosp.“
štv. 27. od 5. julija je popolnoma in povsem
resničen in naj gg. Martine in Gedliczka še
desetkrat rečeta, da ni res ali pa da je laž.
Sicer pa o političnem društvu pod imenom „po-
žarna bramba v Ormožu“ še nismo zadnje be-
sede govorili. Tudi „Kneip-Büchel“ pride na
vrsto.

Iz Št. Lenarta v Slov. gor. (Požarna
bramba.) Odbor požarne brambe se čuti raz-
žaljenega vsled dopisa v 25. štev. iz sv. Ru-
perta ter želi, da vzprejmemo njegovo pojasnilo.
To mi sicer storimo, ali ne za to, ker bi odbor
zavrnil našega dopisnika, ne za to, saj še od-
bor le prav potrjuje resnico dopisa, ampak za
to, da vidijo naši bralci, kako malo da ima za-
upanja taka požarna bramba, ki se stavi v
nasprotje z domačim ljudstvom. Odbor piše:
Prostovoljni požarni brambi od sv. Lenarta v
slov. gor. se oponaša, da ni zaradi tega bin-
koštni ponedeljek k požaru Andreja Kikla v
spodnji Voličini na pomoč hitela, ker ta ni s
svojimi konji po njo prišel. Ali to je velika
neresnica, kajti pomoč je izostala le iz edinega
uzroka, ker se nikomur iz vse občine pogoreleca
truda ni vredno zdelo, da bi šel po požarno
brambo v sv. Lenart in bi tako nesrečniku po-
magal. Imenovana požarna bramba je s poseb-
nim ozirom na obstojnost, da se potrebna vprega
za zunanje požare v trgu sv. Lenarta brez plače
ne dobi, že leta 1884. na vse bližnje občine va-
bilo izposlala, da naj vsaka občina privoli, ob
času ognja s konji priti po požarno brambo,

ali pa, da bi plačala vožnjo tistim, kateri bi pripeljali brambovce na pogorelišče. Ali na ta poziv se je žalibože le edina občina „Senarska“ oglasila in je obljubila zgoraj imenovane tirjatve spolniti. Vse druge občine pa so vsled nepriznanja vabila pokazale, da jim je malo za pomoč Lenartske požarne brambe. S tem se dovolj zadostuje, da se požarni brambi sv. Lenarta pri imenovanem požaru nikako ne more ljubezen do bližnjega odreči.

J. Mocher, perovodja. A. Mravlag, načelnik.

Iz Šaleške doline. (Svoji k svojim!) „V edinosti je moč“, to naj bode geslo zatiranih Slovencev po Spodnjem Štajarju. Tega se hočemo tudi mi držati. Držimo se ga torej Slovenci v Šaleški dolini. Podpirajmo naše narodne trgovce, obiskujmo naše narodne gostilnice, podpirajmo obrtnike, rokodelce in druge stanove, ki so naše stranke. Ne pustimo, da bi nemškutarji z našim denarjem nemški šulverein podpirali in zoper Slovence rogovilili. Pokažimo, da lahko brez tujih prilepljencev in domačih odpadnikov živimo. V Velenji in Šoštanji imamo trgovcev, obrtnikov rokodelcev in vseh stanov, če potrebujemo česa, ki so naše stranke, ki se zvesto držijo svojega roda, ki spoštujejo vse, kar je slovensko narodno. Pustimo le velike kričarje, naj od rojenih Nemcev (katerih pa čez pet nimamo) živijo. To bode veselje tistih, ki se pišejo z gg, pp, sch, ck, Ö, tsch, itd. itd. z eno besedo držimo se natanko gesla: „Svoji k svojim“, kajti le tako dosežemo prostost in pravice, ki so nam jih kedaj odvzeli. Upamo, da te vrstice ne bodo brez uspeha. Mislamo, da so padle na rodovita tla. Toraj dragi rojaki! Svoji k svojim!

Od sv. Jurija v slov. goricah. (Sejmi. Slabe ceste.) Z živinskimi sejmi pri nas ni nič pravega reda. V časnikih se še vedno nazzanjajo dnevi starih sejmov, ali te so se že pred dvema letoma na druge dneve prestavili. Ni tedaj tukaj zdaj več sejmov v torek pred Križevim in prvi ponedeljek v septembru, ampak dne 22. aprila in dne 8. avgusta. Eden od teh novih sejmov pride zdaj že skorej, namreč dne 8. avgusta t. l., na vrsto. Jurjevčani pa navadno niso ne z enim, ne z drugim sejmom zadovoljni, ker prihaja malo kupcev in se tako tudi živina nima nikomur na trg staviti. A uzrok temu pripisovati je tukajšnjim slabim občinskim cestam, ki pri vsakem deževju silno blatne postanejo. Neobhodno potrebne okrajne ceste se pa celoma pogrešajo. Dokler teh ne bo, pričakujemo tudi kupcev za živino in druge kmetijske pridelke zastonj v večjem številu; kajti vsaki knpčevalec se poda raje v kraje, kamor se lahko brez nevarnosti pelja ali pa po gladki cesti peš pride, kakor v kraje s slabimi cestami. Skrbeti nam je tedaj najpoprej, da bomo v tem oziru na boljem, potem se bo

povzdignil tudi promet. Načrti v tem oziru so se že delali, pa zavoljo nesložnosti niso prišli do izvrševanja, tedaj št. Jurčani, le bolj zložno naprej!

S Ptuja. (Podpora.) Dijaška kuhinja v samostanu čč. gg. oo. minoritov v Ptui je meseca maja t. l. ubogim dijakom 386 kosile v znesku 57 fl. 90 kr. in meseca junija 408 kosile v znesku 61 fl. 20 kr. podarila. Od 17. sept. m. l. je uže 5023 obedov razdelila, potrošila pa 753 fl. 45 kr. Z nova so blagovolili nastopni p. n. častiti gospodje v blagi namen darovati: a) vnnanji: č. g. Meško Jakob, žup. in duh. svetovalec pri sv. Lovrenci v slov. gor. 5 fl., č. g. Tombah Josip, dekan v Rogatcu 1 fl., č. g. Jaric Val., žup. pri sv. Florijani 1 fl., č. g. Merkuš Anton, župnik v Žitalah, 1 fl., č. g. Kapus Herman, kaplan v Žitalah 1 fl., č. g. Vraz Janko, kpl. v Rogatcu 1 fl., „Ljubenski Slovenci“ 10 fl. b) Ptujski: g. dr. Ploj Jakob, odvetnik 9 fl. 30 kr., g. Klobučar Anton, c. kr. sod. pristav 4 fl. 50 kr., g. Kunstek Luka, prof. 4 fl., g. Cilenšek Martin, prof. 2 fl. 40 kr., g. Spindler Anton, c. kr. kanclist 2 fl., č. g. Hirti Fran, žup. Slivniški 2 fl. 10 kr., č. g. Majcen Ferdo, veroučitelj 2 fl. 10 kr., č. g. Črnko Marko, vikar 2 fl. 10 kr., č. g. Šalamon Fran 2 fl. 10 kr. Vsem blagim dariteljem in ljubiteljem uboge gimnazijske mladine izrekamo pristrčno zahvalo in stoterni: „Bog plati!“ Nadaljne milodare blagovolé se pošiljati pod naslovom: B. Hrtiš, župnik in guardijan v Ptui.

Iz Cirkovec na drav. polju. (Požarna bramba.) Pri nas se snuje požarna bramba. Kdor pozna razmere tamošnjih pokrajin, vsak bo rekel: Potrebna in koristna bi bila požarna bramba, kajti vasi so velike, hiša s poslopjem ena pri drugi, nesreča z revščino ogromno velika, kedar pride nevarnost požara, ki v tej okolici sila rad gospodari. Bila bi v resnici koristna požarna bramba. Gosp. urednik prosim Vas blagovolite mi, da poročam vašim bralcem, kako neumnih je nekaj naših ljudi, ki strašansko upijejo, da požarne brambe ni potreba, proč z njo! Veš, dragi čitatelj, platneni gospodje, ki v nemčurski rog trobijo, se branijo tega društva. Akoravno so gospodje in imajo nekaj premoženja, ali kaj bi potrebno ali nepotrebno bilo, zato imajo malo previdnosti. Njihovih, tako imenovanih sosesk pa gotovo ni potrebno, koje po dva tri dni obhajajo, da svojemu trebuhu služijo v prepiru in pretepu, zraven pa Boga žalijo. S tem proč! Tega ne! Požarna bramba katere delo je v slovenskih rokah, naj pa se vedno snuje naprej. Zeleti je, da bi bila marljiva, poštena in pravična. Daj Bog, da bi te besede ne bile glas vpijočega v puščavi. Eden izmed brambe.